

Tomten blev lurad

Av Stig-Arne Sköldberg

Det var på själva julafton år nittonhundratre
Det bankade på dörren och jag öppna för att se
Den enda som där stod var en gubbe, ack så ful
Och med sin mörka stämma sa: ”God Jul, God Jul, God Jul”.

Det var nog själva tomtefar, denna fula karln
För efter sitt God Jul han fråga: ”finns här snälla barn”?
Jag funderade en liten stund och svarade till sist
”Snäll det har jag alltid vart, det är då sant och visst

Och barn det är jag också, fast ett gammalt sånt
Med blåa ögon, finmig hy, och ett hår så blont
Men min kära mor och far, de är borta nu
Och om bara fjorton dagar ska jag fylla sextiosju”

Tomten harkla sig och sa med en skrovlig röst
”Ett barn det är man livet ut, om det kan va nån tröst
Mina klappar är till yngre barn, men innan jag ska gå
Ska jag en önskan uppfylla, vad önskar du dig då”?

Tomtens julklappssäck var stor, vad hade han däri
Min nyfikenhet var större, jag kunde inte låta bli
”Först så önskar jag mig detta, att bli ung på nytt
Så att jag kan få de klappar som du har antytt”

”Det var smart”, sa tomten, ”om det är det du vill
Jag trodde nog nåt annat, så du får en önskan till”
”Sen önskar jag att återgå till den ålder jag nu har”
”Jag är lurad”, tomten sa, ”nu tror jag att jag drar”